

8. Závěr

Tato diplomová práce se zabývá ochrannou známkou Společenství z pohledu judikatury Soudu prvního stupně a Soudního dvora. Věnuje se jak otázkám společným s úpravou národních ochranných známek, jejichž podmínky, kritéria existence a známkoprávní charakter jsou v evropské právní úpravě harmonizovány, tak otázkám upraveným čistě na úrovni evropského práva nařízením, kterým se vytváří ochranná známka Společenství. Ochranná známka Společenství představuje nadnárodní známkoprávní systém, na základě kterého může být zapsána, zrušena, prohlášena za neplatnou nebo zakázáno její užívání pouze pro celé území Společenství. Tato zásada však neznamená, že se k ochranné známce Společenství přistupuje pouze z celoevropského hlediska. Existence absolutních i relativních překážek zápisu v zásadě postačí pouze v části Společenství, která sice není totožná s územím členského státu, ale zpravidla by existence překážky na území členského státu měla být dostatečné pro odepření ochrany. Rovněž paralelní importy, vyčerpání práv a strpění užívání mladší známky se posuzují podle stejných kategorií jako národní známky a pro právní důsledky je bez významu, zda se jedná o národní či evropskou známku. Jiné specifické podmínky však musí být interpretovány jednotně pro celé její území. Jedná se na příklad o hodnocení její rozlišovací způsobilosti či posuzování, zda se jedná o známku s dobrým jménem, existenci rozporu s veřejným pořádkem a hodnocení nikoli místního významu. Tyto aspekty známky Společenství je nutno interpretovat autonomně podle práva Společenství bez ohledu odlišné právní úpravy a jurisdikce členských států.

Je tedy možno odpovědět na první otázku stanovenou v rámci výzkumného záměru, že předpoklady pro zápisnou způsobilost nejsou součtem extrémních pozic jednotlivých členských států, který by nepřípustně ztěžoval její zápis. Pro pohled na ochrannou známku Společenství je možno použít analogie se známkou vnitrostátní přenesenou na celoevropskou úroveň. Zatímco překážky zápisu vnitrostátní známky postačí v části členského státu, u ochranné známky Společenství postačí část Společenství. Platí to pro těžení z dobrého jména, zaměnitelnost i klamavost a další překážky zápisné způsobilosti. Svěbytné postavení známky se projevuje také v autonomním hodnocení relevantních pojmů čistě podle nařízení. Nelze vycházet z toho, že členský stát považuje známku za

rozpornou s veřejným pořádkem. Je nutno aplikovat evropský pohled, který není zakotven v národním právu, není přenosem vnitrostátních hledisek na evropskou úroveň, ale nezávislým posouzením. Tato interpretace je problematická zejména v případech, kdy je ochrana svěřena národním soudům, které musí aplikovat dvoje měřítko pro národní a evropské známky.

Nejkontroverzněji diskutovanou je otázka, kterou může s konečnou platností vyřešit pouze Evropský soudní dvůr. Jedná se o otázku rozsahu nároku na zdržení pro případ porušení ochranné známky Společenství kolidujícím označením. Ze zásady jednotnosti vyplývá požadavek, aby práva ze známky Společenství byla jednotně upravována na celém území Společenství. Přesto však nelze rozšířit nárok na zákaz užívání kolidujícího označení na celé území Společenství, když na jeho území nejsou splněny podmínky zakládající porušení. Porušení ochranné známky Společenství má vždy určitou teritoriální komponentu a pouze tam, kde jsou splněny podmínky pro existenci nároku, je nárok také dán. Nelze rozšiřovat právní účinky zákazu užívání mimo teritorium, v němž jsou splněny podmínky pro vznik nároku na zákaz užívání.

Odpověď na další problém nastíněný v úvodním vymezení problému zní tedy tak, že nároky vyplývající z porušení ochranné známky Společenství se nerozšiřují před hranice území, na kterém k porušení došlo. Je nutno respektovat teritoriální komponentu porušujícího jednání a nevytvářet překážky dalšího užívání i na území ostatních členských států, kde překážka nemusí být vůbec dána.

Dalším problematickým bodem nařízení je otázka následků porušení známky Společenství, která s výhradou nároku na zdržení a přiměřenou náhradu pro období před zápisem odkazuje na národní právní řády. Navázání je rozlišeno podle sankcí, které se řídí podle právního řádu *lex loci delicti commissi* (čl. 98 odst. 2 nařízení), ostatní věci týkající se porušení ochranné známky (čl. 14 odst. 1 ve spojení s čl. 97 odst. 2 nařízení) se řídí podle *lex fori*. Obě ustanovení odkazují na vnitrostátní právo včetně mezinárodního práva soukromého, které je v Evropské unii unifikováno pro mimosmluvní závazky nařízením Řím II. To odkazuje v případech ochrany duševního vlastnictví na právo země, kde k tomuto porušení došlo. Podle čl. 14 odst. 2 mohou být podány také další žaloby ve věci ochranné známky Společenství podle vnitrostátních předpisů především ve věcech

nekalé soutěže a občanskoprávní odpovědnosti za škodu; tyto žaloby budou podávány u soudů států, na jejichž území je ochranná známka Společenství porušována. Soudy příslušné podle čl. 102 nařízení (soudy příslušné pro případ, kdyby se jednalo o národní známku) rozhodují podle věcných norem lex fori. V zásadě se tedy i přes toto trojí rozlišení způsobu navázání dospěje k právnímu řádu jednoho státu. Problematictější je však situace, kdy je známka Společenství porušována ve více státech. Soud pro ochranné známky Společenství s příslušností pro území celého Společenství pak bude nároky podle čl. 97 odst. 2 a 98 odst. 2 (nikoli však podle čl. 14 odst. 2) posuzovat diferencovaně podle odlišných právních řádů.

Poslední otázkou nastolenou v úvodu ohledně možnosti forum shopping je možno zamítnout s odkazem, že nařízení Řím II vedlo k unifikaci rozhodného práva také pro případy porušení evropské ochranné známky Společenství a odkazuje na právní řád, kde k tomuto porušení došlo. Rozhodným právem pro mimosmluvní závazkové vztahy, které vznikají z jednotného práva duševního vlastnictví Společenství, je v otázkách neupravených příslušným aktem Společenství právo země, kde k tomuto porušení došlo. Strany si v tomto případě nemohou zvolit právo, kterým se bude řídit jejich mimosmluvní závazkový vztah. Navázání tedy bude možné pouze na právní řád jednoho státu v souladu s teritoriální komponentou porušujícího jednání.